

Begin van de avond fiets ik naar mijn werk.
Het schemert al.

Langs de kant van de weg staan narcisjes.
Klein en geel en dapper, wiegend op de wind.
Op de terugweg staan ze er nog.

En ik realiseer me dat ze er midden in de nacht
en morgenvroeg en overmorgen ook nog zullen staan.

Ze staan er ook als je er niet naar kijkt.
Honderdduizend kleine, onschuldige, gezellige, zwierige narcisjes,
lentebloemetjes.

Waar mensen altijd naar betekenis zoeken staat zo'n narcisje gewoon maar te
zijn.
Nietsvermoedend, onbewust.
Om niet.